

изминаха откаж се пропжихъ! Добре, че те заварихъ жива! А къде е тате?

Майката въздъхна, погледна надолу, помълча малко, па рече:

— Нѣма го, стариятъ. Нѣма да го видишъ него! Умръ отъ мъка! Робството го притискаше като водениченъ камъкъ!

Вълно тъжно погледна майка си. Въ очитѣ ѝ горѣше още, меката и чудна свѣтина, която той познаваше добре.

— Нѣма робство вече, мамо! — дигна глава той. Свърши се!

Слънцето въ това време надникна презъ

зида, сякашъ и то искаше да види пропженото момче, което се врищаше отъ юво въ своята родна кжца.

МАРШЪ НА ОРЛЕТАТА

Ний сме пламенни орлета
и деца на роденъ край;
млади, пѣргави момчета,
кой ли днеска насъ не знай?

По селата, градовѣтъ,
ний творимъ весденъ блага.
Здрави ни сж редовѣтъ
и готови за борба.

Намъ ни обичъ здрава свързва,
вредъ изъ българската ширь;
пѣсенъ волна ни обвързва,
съ духъ летиме ний безспиръ.

Никога не ще забравимъ,
падналитѣ въ кървавъ бой;
името имъ ще прославимъ,
въ пѣсни пламенни безброй.

Нека дружно да запѣемъ,
съ твърда стѣпка да вървимъ;
гордо знаме да развѣемъ
и съ духа си да летимъ.

Нашата Родина иска,
млади, вѣрни синове;
и отъ всѣки насъ изисква,
да я любимъ и да мре.

Ний сме пламенни орлета,
съсъ сърдца стихия, жаръ;
помнимъ наш'та клетва света,
да умремъ за родъ и Царъ.

Поручикъ ХРИСТО ПЕНЕВЪ